

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 10ης Απριλίου 1992 *

Στην υπόθεση T-40/91,

Agostino Ventura, πρώην επικουρικός υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Mamer (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον Carlo Revoldini, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 21, rue Aldringen,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Campinos, jurisconsultum, και τους Manfred Peter και José Luis Rufas Quintana, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 30ής Ιουλίου 1990 περί μη διορισμού του προσφεύγοντος ως δοκίμου υπαλλήλου της κατηγορίας D,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, H. Kirschner και D. Barrington, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

αφού έλαβε υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Μαρτίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής και η εξέλιξη της διοικητικής διαδικασίας

- 1 Αφού μετέσχε επιτυχώς στις εξετάσεις του γενικού διαγωνισμού PE/2/Dπου προκήρυξε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (στο εξής: Κοινοβούλιο), ο προσφεύγων περιελήφθη στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις που καταρτίστηκε μετά τη λήξη του διαγωνισμού αυτού για την πρόσληψη «ειδικευμένων υπαλλήλων και εργατών» (περίπτωση 6 — Υπάλληλοι επιφορτισμένοι με διάφορες εργασίες διαχείρισεως). Η ισχύς αυτού του εφεδρικού πίνακα, καθόσον αφορούσε την περίπτωση που επέλεξε ο προσφεύγων, παρατάθηκε επανειλημμένως μέχρι τις 30 Ιουνίου 1989.
- 2 Μετά τη δημοσίευση, στις 8 Ιανουαρίου 1990, της ανακοινώσεως κενής θέσεως 6143 που αφορούσε μια θέση ειδικευμένου υπαλλήλου (F/M) (σταδιοδρομία D 3/D 2) στη γενική διεύθυνση III Πληροφορίες και Δημόσιες Σχέσεις του Κοινοβουλίου (στο εξής: ΓΔ III), με τόπο υπηρεσίας το Παρίσι, ο προσφεύγων κατέθεσε την υποψηφιότητά του στις 9 Ιανουαρίου 1990.
- 3 Όπως το Κοινοβούλιο βεβαιώνει, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ III δέχθηκε την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος και πρότεινε, στις 18 Φεβρουαρίου 1990, τον διορισμό του ως δοκίμιου υπαλλήλου στη θέση της προαναφερθείσας ανακοινώσεως κενής θέσεως, από 1ης Απριλίου 1990.
- 4 Στις 13 Μαρτίου 1990 ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου αποφάσισε, αφού έλαβε την ομόφωνη ευμενή γνώμοδοτηση της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως, να παρατείνει αναδρομικά την ισχύ του εφεδρικού πίνακα του διαγωνισμού PE/2/Dγια την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1989 έως 30 Ιουνίου 1990.
- 5 Στις 20 Μαρτίου 1990 ο προσφεύγων υποβλήθηκε στην ιατρική εξέταση που προβλέπει το άρθρο 33 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Ανέλαβε τα νέα του καθήκοντα την 1η Απριλίου 1990.

6 Κατά τον χρόνο αναλήψεως των καθηκόντων του στο Παρίσι ο προσφεύγων ήταν επικουρικός υπάλληλος (free-lance) του Κοινοβουλίου στο Λουξεμβούργο. Η σύμβαση εργασίας του, η οποία συνάφθηκε στις 15 Ιανουαρίου 1990, έπρεπε κανονικά να λήξει στις 30 Απριλίου 1990, δηλαδή ένα μήνα μετά την ανάληψη των καθηκόντων του στη νέα του υπηρεσία.

7 Με έγγραφο της 30ής Ιουλίου 1990 ο Van den Berge, γενικός διευθυντής προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών, ειδοποίησε τον προσφεύγοντα ότι δεν θα προβεί στον διορισμό του ως υπαλλήλου και ότι θα τερματιζόταν η υπηρεσία του. Το έγγραφο αυτό έχει την εξής διατύπωση:

«Ενόψει αφενός των αντιρρήσεων του δημοσιονομικού ελεγκτή και αφετέρου των αρνητικών παρατηρήσεων που περιλαμβάνονται στα σημειώματα που έστειλαν οι ιεραρχικούς προϊστάμενοί σας της ΓΔ ΙΙΙ που αναφέρονται στην επαγγελματική σας συμπεριφορά, ο γενικός γραμματέας αποφάσισε να μη προτείνει στον Πρόεδρο να αντιπαρέλθει την άρνηση εγκρίσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή. Ο διορισμός σας ως υπαλλήλου δεν θα μπορέσει επομένως να πραγματοποιηθεί.

Επειδή όμως ασκήσατε όντως τα καθήκοντα για τα οποία επρόκειτο να γίνει ο διορισμός σας, τούτο δε από την 1η Απριλίου 1990, η περίοδος αυτή εργασίας θα καλυφθεί με σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου έως τις 31 του προσεχούς Αυγούστου κατά παράταξη της συμβάσεως που είχατε προηγουμένως.»

8 Από τα στοιχεία που έχει καταθέσει το Κοινοβούλιο στη δικογραφία προκύπτει ότι στις 28 Μαΐου 1990 ο δημοσιονομικός ελεγκτής αρνήθηκε να εγκρίνει το σχέδιο διορισμού του προσφεύγοντος ως δοκίμου ειδικευμένου υπαλλήλου (D 3, κλιμάκιο 3) με την αιτιολογία, αφενός μεν, ότι η αναδρομική παράταση της ισχύος του εφεδρικού πίνακα του διαγωνισμού PE/2/Ήταν παράνομη, αφετέρου δε, δεν είχε καλή σειρά στον πίνακα αυτόν, αφού είχε τεθεί στην 110η θέση επί 125 επιτυχόντων στον εν λόγω διαγωνισμό.

9 Σε εκτέλεση της αποφάσεως της 30ής Ιουλίου 1990 το Κοινοβούλιο έστειλε στον προσφεύγοντα το κείμενο συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου με ημερομηνία 11 Ιουλίου

1990, που είχε υπογραφεί από τον εκπρόσωπο του Κοινοβουλίου και εγκριθεί από τον δημοσιονομικό ελεγκτή και αφορούσε την περίοδο από 1ης Μαΐου 1990, ημερομηνίας που αντιστοιχούσε στο τέλος των προηγούμενων προσλήψεων του προσφεύγοντος, έως τις 31 Αυγούστου 1990. Μια προσθήκη με ημερομηνία επίσης 11 Ιουλίου 1990 όριζε ότι από την 1η Απριλίου 1990 ο προσφεύγων θα υπηρετεί στη γενική διεύθυνση πληροφοριών και δημοσίων σχέσεων, στο γραφείο πληροφοριών στο Παρίσι, αλλά ότι δεν θα γίνει παρέκκλιση άλλως από τις ρήτρες και τους όρους της συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου της 15ης Ιανουαρίου 1990.

- 10 Δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι ο προσφεύγων δεν υπέγραψε κανένα από τα δύο αυτά έγγραφα. Από τα έγγραφα που κατέθεσε ο προσφεύγων μετά την προφορική διαδικασία εμφανίζεται ότι κατά την περίοδο από 1ης Μαΐου 1990 έως 31 Αυγούστου 1990 ελάμβανε μηνιαίες προκαταβολές το ύψος των οποίων αντιστοιχούσε στις αποδοχές επικουρικού υπαλλήλου. Οι προκαταβολές αυτές χορηγούνταν με την επιφύλαξη μεταγενέστερης τελικής εκκαθαρίσεως.
- 11 Στις 29 Οκτωβρίου 1990 ο προσφεύγων υπέβαλε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της αποφάσεως της 30ής Ιουλίου 1990 που αναφέρεται πιο πάνω. Με επιστολή της 19ης Απριλίου 1991 που έστειλε στον Vinci, γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου, ο προσφεύγων επανέλαβε τους λόγους αυτής της ενστάσεως και ζήτησε τη « συνέχιση της υπηρεσίας του ως δοκίμου υπαλλήλου ».
- 12 Στις 22 Απριλίου 1991 ο Vinci, γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου, απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος, επιβεβαιώνοντας έτσι την απόφαση της 30ής Ιουλίου 1990.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 13 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Μαΐου 1991 ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου της 22ας Απριλίου 1991, που απέρριψε την ένσταση που είχε υποβάλει κατά της αποφάσεως του γενικού διευθυντή προσωπικού, οικονομικών και προϋπολογισμού της 30ής Ιουλίου 1990, δυνάμει της οποίας ο τελευταίος είχε αρνηθεί να προβεί στον διορισμό του ως δοκίμου υπαλλήλου, τοποθετημένου σε θέση ειδικευμένου υπαλλήλου.

- 14 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά και περατώθηκε στις 13 Δεκεμβρίου 1991.
- 15 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο κάλεσε το Κοινοβούλιο στις 12 Φεβρουαρίου 1992 να προσδιορίσει, σχετικά με τον εφεδρικό πίνακα που προήλθε από τον γενικό διαγωνισμό ΡΕ/2/Δρον αριθμό των υφισταμένων επιλογών και την αντίστοιχη ημερομηνία λήξώς τους. Με έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 1992 το Κοινοβούλιο ανταποκρίθηκε στο αίτημα αυτό.
- 16 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 17 Κατόπιν προσκλήσεως του Πρωτοδικείου κατά την προφορική διαδικασία της 12ης Μαρτίου 1992, ο προσφεύγων κατέθεσε στις 13 Μαρτίου 1992 πέντε έγγραφα σχετικά με τις λεπτομέρειες καταβολής των αποδοχών του από 1ης Απριλίου 1990 έως την 1η Αυγούστου 1990.
- 18 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή.
 - να κρίνει ότι παραβιάστηκε το άρθρο 34 του ΚΥΚ.
 - να κρίνει ότι έγινε απόπειρα καταστρατηγήσεως του ΚΥΚ με άνευ αδείας μετατροπή της συμβάσεως εργασίας δοκίμου υπαλλήλου σε σύμβαση εργασίας επικουρικού υπαλλήλου.

— κατά συνέπεια, να αποκαταστήσει τον προσφεύγοντα στα καθήκοντα του δοκίμου υπαλλήλου υπό την ιδιότητα του ειδικευμένου υπαλλήλου της σταδιοδρομίας D 3/D 2.

— να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σε όλα τα δικαστικά έξοδα.

19 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή κατ' ουσίαν ως προς όλα τα αιτήματά της·

— να κρίνει επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως

20 Για να στηρίξει την προσφυγή του ακυρώσεως ο προσφεύγων επικαλείται δύο λόγους: παράβαση του άρθρου 34 του ΚΥΚ και καταστρατήγηση των αρχών που διέπουν τις συμβάσεις εργασίας που συνδέουν τα θεσμικά όργανα με τους μη μονίμους υπαλλήλους τους.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 34 του ΚΥΚ

21 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, μετά την αποδοχή της υποψηφιότητάς του για τη θέση που κηρύχθηκε κενή με την ανακοίνωση 6143, άρχισε κανονικά, την 1η Απριλίου 1990, την περίοδο δοκιμασίας που προβλέπει το άρθρο 34 του ΚΥΚ. Κατά τον προσφεύγοντα, το γεγονός της συμπληρώσεως της εν λόγω δοκιμαστικής υπηρεσίας θα έπρεπε κανονικά να καταλήξει στον διορισμό του ως υπαλλήλου.

22 Επί του σημείου αυτού ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το άρθρο 34 του ΚΥΚ παραβιάστηκε, πρώτον, κατά το ότι αφενός μεν η περίοδος δοκιμασίας του διακόπηκε

στις 31 Αυγούστου 1990, δηλαδή τέσσερις μήνες μετά την έναρξή της, ενώ το άρθρο 34, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προβλέπει περίοδο δοκιμασίας έξι μηνών για τους υπαλλήλους της κατηγορίας D, αφετέρου δε η διαδικασία που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του εν λόγω άρθρου 34 δεν τηρήθηκε, διότι δεν καταρτίστηκε ούτε του κοινοποιήθηκε καμιά έκθεση κρίσεως για την περίοδο δοκιμασίας.

- 23 Δεύτερον, ο προσφεύγων προβάλλει ότι «οι αρνητικές παρατηρήσεις που περιλαμβάνονται στα σημειώματα που οι ιεραρχικά προϊστάμενοί του έστειλαν στον γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου», οι οποίες αναφέρονται στην απόφαση της 30ής Ιουλίου 1990, ουδόλως μπορούν να εξομοιωθούν με έκθεση κρίσεως για την περίοδο της δοκιμασίας του που καταρτίστηκε κανονικά και κοινοποιήθηκε στον ενδιαφερόμενο για τυχόν παρατηρήσεις. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, η πλημμέλεια αυτή προσέβαλε τα δικαιώματά του ως δοκίμου υπαλλήλου.
- 24 Σε κάθε περίπτωση, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι στο έγγραφο του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου της 22ας Απριλίου 1991 που απέρριψε την ένστασή του της 29ης Οκτωβρίου 1990 δεν γίνεται πλέον επίκληση αυτών των αρνητικών σημειωμάτων. Κατόπιν αυτού, ο προσφεύγων αναγνωρίζει ότι το επιχείρημα αυτό αναφέρεται μόνον από ζήλο εξαντλήσεως του θέματος.
- 25 Τρίτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να επικαλεστεί την «αντίρρηση που διετύπωσε ο δημοσιονομικός έλεγχος», που αναφέρεται στην απόφαση της 30ής Ιουλίου 1990, για να δικαιολογηθεί η άρνηση διορισμού του ως υπαλλήλου, διότι ούτε το άρθρο 34 ούτε άλλωστε καμιά άλλη διάταξη του τίτλου III του ΚΥΚ αναγνωρίζει τέτοια αρμοδιότητα σε όργανο δημοσιονομικού ελέγχου στο πλαίσιο προσλήψεως των υπαλλήλων. Επίσης ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, ως όργανο ελέγχου της τυπικής νομιμότητας της εκτελέσεως των κοινοτικών δαπανών, δεν μπορεί ο δημοσιονομικός ελεγκτής να κρίνει την ουσιαστική ή πολιτική σκοπιμότητα των κοινοτικών πράξεων. Κατά τον προσφεύγοντα, κάθε αντίθετη γνώμη θα κατέληγε στο να στερεί τους δοκίμους υπαλλήλους και κατ' επέκταση κάθε υπάλληλο από τη θεσμική προστασία που διασφαλίζει ο ΚΥΚ.
- 26 Τέταρτον, ο προσφεύγων προβάλλει ότι, ακόμη και στην περίπτωση που θα έπρεπε να αναγνωρισθεί οποιαδήποτε ανάμιξη του δημοσιονομικού ελεγκτή κατά τον διορισμό

των δοκίμων υπαλλήλων, οι παρατηρήσεις που θα μπορούσε αυτός να διατυπώσει πρέπει να συνδέονται άμεσα με μια αιτία προσωπική που να μπορεί να προσαφθεί στους δοκίμους υπαλλήλους και όχι, όπως στην προκειμένη περίπτωση, με ένα πρόβλημα συνδεδεμένο με την τήρηση των δημοσιονομικών κανόνων. Κατά τον προσφεύγοντα, η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται από το άρθρο 34 του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει προσωπική εκτίμηση των ικανοτήτων του δοκίμου υπαλλήλου.

- 27 Στις προφορικές εξηγήσεις που έδωσε κατά τη συνεδρίαση, ο προσφεύγων επέμεινε επί του γεγονότος ότι, αντίθετα από τους ισχυρισμούς του Κοινοβουλίου, ο εφεδρικός πίνακας που προήλθε από τον γενικό διαγωνισμό PE/2/Deξακολουθούσε να ισχύει όταν έγινε δεκτή η υποψηφιότητά του. Ο προσφεύγων αναφέρει σχετικά αφενός ότι ένας άλλος επιτυχών, που είχε εγγραφεί στον ίδιο εφεδρικό πίνακα μετά την επιτυχή συμμετοχή του στον διαγωνισμό PE/2/Dπροσελήφθη πράγματι στις 19 Ιουλίου 1991. Προσθέτει δε ότι στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση η απόφαση διορισμού, υπογεγραμμένη από τον γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου, θεωρήθηκε κανονικά από τον δημοσιονομικό ελεγκτή.
- 28 Ο προσφεύγων αμφισβητεί αφετέρου ότι το Κοινοβούλιο μπορούσε αυθαίρετως να υποδιαιρέσει έναν πίνακα επιτυχόντων σε διάφορες στήλες, συνοδευόμενες από διαφορετικές ημερομηνίες λήξεως ισχύος, ενώ η αρχή της χρηστής διοικήσεως απαιτεί ότι όλα τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στον ίδιο πίνακα τυγχάνουν της ίδιας μεταχειρίσεως.
- 29 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί ότι ο προσφεύγων μπορεί να επικαλεστεί τις διατάξεις του άρθρου 34 του ΚΥΚ, αφού δεν έχει διοριστεί δόκιμος υπάλληλος από την αρμόδια ΑΔΑ.
- 30 Στηριζόμενο στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 3 του ΚΥΚ, όπως ερμηνεύθηκαν από τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, ιδίως με την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1976, 102/75, Petersen κατά Επιτροπής (Rec. 1976, σ. 1777), καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, T-18/89 και T-24/89, Ταγαράς κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1991, σ. II-53), το Κοινοβούλιο υποστηρίζει συγκεκριμένα ότι ο διορισμός υπαλλήλου προϋποθέτει την ύπαρξη γραπτής πράξεως διορισμού, την οποία πρέπει να εκδώσει η αρμόδια ΑΔΑ και

η οποία πρέπει να προσδιορίζει την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος αυτού του διορισμού καθώς και τη θέση στην οποία τοποθετείται ο υπάλληλος. Το Κοινοβούλιο βεβαιώνει ότι εν προκειμένω δεν υφίσταται τέτοια πράξη.

- 31 Εξάλλου, το Κοινοβούλιο φρονεί ότι εν προκειμένω δεν είχε πληρωθεί μία από τις προϋποθέσεις διορισμού που προβλέπει το άρθρο 28 του ΚΥΚ, δηλαδή το ότι κάθε δόκιμος υπάλληλος πρέπει να επιτύχει σε διαγωνισμό βάσει τίτλων, βάσει εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το παράρτημα III. Πράγματι, όλη η διοικητική διαδικασία επιλογής, από τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως ως την πρόταση περί διορισμού του υποψηφίου που επέλεξε η οικεία γενική διεύθυνση, διεξήχθη σε περίοδο κατά την οποία ο προσφεύγων δεν είχε επιτύχει σε κανένα διαγωνισμό, αφού ο εφεδρικός πίνακας στον οποίο περιελήφθη κατόπιν του διαγωνισμού PE/2/Δείχε ήδη παύσει να παράγει αποτελέσματα καθόσον αφορά αυτόν.
- 32 Αναγνωρίζοντας την παρατυπία της αναδρομικής παρατάσεως της ισχύος του οικείου εφεδρικού πίνακα, που αποφασίστηκε στις 13 Μαρτίου 1990, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί αυτή την παρατυπία, την οποία χαρακτηρίζει ως εσωτερικό διοικητικό πρόβλημα, για να αντλήσει από αυτό δικαιώματα. Στο σημείο αυτό το Κοινοβούλιο αναφέρεται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1979, 257/78, *Devred κατά Επιτροπής* (Rec. 1979, σ. 3767), η σκέψη 22 της οποίας έχει ως εξής: « Η διοίκηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ενεργεί πλημμελώς ή κατά τρόπο που να γεννά την ευθύνη της επειδή επανορθώνει μια παράνομη κατάσταση. »
- 33 Εν προκειμένω το Κοινοβούλιο φρονεί ότι ο προσφεύγων κακώς εξομοιώνει την ανάληψη υπηρεσίας στο Παρίσι με νομότυπο διορισμό. Κατά τη γνώμη του Κοινοβουλίου, ο προσφεύγων αγνοεί έτσι τις εξουσίες που έχουν αναγνωρισθεί επί του θέματος αυτού στην ΑΔΑ καθώς και στα ενδιάμεσα όργανα, μεταξύ των οποίων και ο δημοσιονομικός ελεγκτής.
- 34 Ακριβέστερα, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι προκύπτει *a contrario* από τις διατάξεις του άρθρου 3 του ΚΥΚ ότι η ημερομηνία ενάρξεως των αποτελεσμάτων ενός διορισμού μπορεί να είναι μεταγενέστερη από την ανάληψη υπηρεσίας του ενδιαφερομένου. Το Κοινοβούλιο τονίζει σχετικά ότι το άρθρο 3 του ΚΥΚ χρησιμοποιεί τον όρο

« υπάλληλος » όταν αναφέρεται στην πράξη διορισμού, αλλά μόνο τον όρο « ενδιαφερόμενος » όταν αναφέρεται στη στιγμή αναλήψεως των καθηκόντων.

- 35 Για το θέμα του εφεδρικού πίνακα που καταρτίστηκε μετά τον διαγωνισμό PE/2/D, το Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι ποτέ δεν ισχυρίστηκε, χωρίς περισσότερες διευκρινίσεις, ότι η ισχύς του εφεδρικού πίνακα έληξε στις 30 Ιουνίου 1989, αλλά ότι ο πίνακας αυτός δεν ίσχυε πλέον όσον αφορά την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση που διεκδικούσε.
- 36 Κατά το Κοινοβούλιο, δεν υπάρχει επομένως αντίφαση μεταξύ της επιχειρηματολογίας του στην υπόθεση αυτή και του γεγονότος ότι ένας άλλος επιτυχών, περιληφθείς στον εφεδρικό πίνακα που προήλθε από τον διαγωνισμό PE/2/D μπόρεσε να διοριστεί μεταγενεστέρως υπάλληλος, διότι ο πίνακας αυτός εξακολουθεί πάντα να ισχύει όσον αφορά την επιλογή 3 (μετακόμιση) — επιλογή που είχε διαλέξει ο εν λόγω επιτυχών — ενώ είχε εκπνεύσει όσον αφορά όλες τις άλλες επιλογές.
- 37 Στις εξηγήσεις που παρέσχε κατά την προφορική διαδικασία, το Κοινοβούλιο υποστήριξε εις επίμετρο ότι απολύτως δικαίως υποδαίρεσε τον εφεδρικό πίνακα ανάλογα με τα διάφορα προσόντα των προσώπων που περιλαμβάνονταν σ' αυτόν, χωρίς η διοικητική αυτή πρακτική να προσβάλλει την αρχή που επικαλείται ο προσφεύγων.
- 38 Ως προς την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος σχετικά με την άρνηση εγκρίσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή, το Κοινοβούλιο υπενθυμίζει το γράμμα του άρθρου 38, παράγραφος 1, περίπτωση γ, του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 1991, C 80, σ. 1), κατά το οποίο η έγκριση του δημοσιονομικού ελεγκτή έχει ως σκοπό να διαπιστώσει « την κανονικότητα και το σύμφωνο της δαπάνης ενόψει των ισχυουσών διατάξεων ». Από αυτό συνάγει επιχείρημα για να επιμείνει επί του γεγονότος ότι, επιβεβαιώνοντας την άρνηση του δημοσιονομικού ελεγκτή και παραλείποντας να ζητήσει από την ανωτέρα αρχή να την αντιπαρέλθει, το θεσμικό όργανο αποδέχθηκε τα επιχειρήματα του δημοσιονομικού ελεγκτή. Κατόπιν αυτού, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι η άρνηση του τελευταίου δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί, αλλά μόνον η απόφαση του καθού η προσφυγή οργάνου.

- 39 Κατά το Κοινοβούλιο, από τα πιο πάνω εκτεθέντα συνάγεται ότι η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος σχετικά με τον περιορισμό των αρμοδιοτήτων του ελεγκτή στερείται οποιασδήποτε βάσεως και είναι ακόμη και απαράδεκτη. Το Κοινοβούλιο διευκρινίζει σχετικά ότι μόνον από τη φροντίδα αποσαφηνίσεως των ανωμάτων περιστάσεων υπό τις οποίες προτάθηκε ο προσφεύγων για την εν λόγω θέση επισυνήψε στο δικόγραφο του αντικρούσεως τον φάκελο της αρνήσεως εγκρίσεως θεωρήσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή.
- 40 Ενόψει της αντίστοιχης επιχειρηματολογίας των διαδίκων, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι δυνάμει των αρχών του δικαίου της δημοσίας κοινοτικής υπηρεσίας, ο διορισμός και η μονιμοποίηση μη μονίμου υπαλλήλου γίνονται μόνο κατά τους τύπους και τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο ΚΥΚ (βλ. ιδίως την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1970, 18/69, Fournier κατά Επιτροπής, Rec. 1970, σ. 249).
- 41 Αφού υπενθύμισε έτσι ότι η νομική σχέση που συνδέει τον υπάλληλο με τη διοίκηση ρυθμίζεται από τον ΚΥΚ και όχι από σύμβαση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, κατά το άρθρο 3 του ΚΥΚ, ο διορισμός του υπαλλήλου έλκει αναγκαίως την καταγωγή του από μονομερή πράξη της ΑΔΑ η οποία καθορίζει την ημερομηνία από την οποία αρχίζει να ισχύει αυτός ο διορισμός, καθώς και τη θέση στην οποία τοποθετείται ο υπάλληλος (βλ. ιδίως την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, T-18/89 και T-24/89, Ταγαράς).
- 42 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι εν προκειμένω δεν υφίσταται τέτοια πράξη και ότι ο προσφεύγων το έχει άλλωστε ρητά αναγνωρίσει κατά την προφορική διαδικασία.
- 43 Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημανθεί ότι το « σημείωμα για τον φάκελο », που προέρχεται από το τμήμα προσωπικού του Κοινοβουλίου και το οποίο κατέθεσε ο προσφεύγων στις 13 Μαρτίου 1992 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου μετά την προφορική διαδικασία, αναφέρει πράγματι ότι ο προσφεύγων προσελήφθη ως δόκιμος υπάλληλος. Εντούτοις, το έγγραφο αυτό δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να εξομοιωθεί με πράξη διορισμού που εκδόθηκε νομοτύπως από την αρμόδια ΑΔΑ.

- 44 Επομένως, ελλείπει οποιασδήποτε πράξεως διορισμού ως υπαλλήλου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί τις διατάξεις του άρθρου 34 του ΚΥΚ οι οποίες προϋποθέτουν νομότυπο διορισμό του ενδιαφερομένου με τον οποίο αρχίζει η περίοδος δοκιμασίας του.
- 45 Συνεπώς, παρέλκει η έρευνα του βασίμου των προβαλλομένων από τον προσφεύγοντα παραβάσεων του άρθρου 34 του ΚΥΚ.
- 46 Κατόπιν αυτών, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως περί καταστρατηγήσεως των αρχών που διέπουν τις συμβάσεις εργασίας που συνδέουν τα θεσμικά όργανα με τους υπαλλήλους τους

- 47 Επί του σημείου αυτού ο προσφεύγων προβάλλει ότι, μετά τη λήψη του εγγράφου του Van den Berge της 30ής Ιουλίου 1990, έλαβε επίσης στις 16 Αυγούστου 1990 αντίγραφο συμβολαίου επικουρικού υπαλλήλου, με ημερομηνία 11 Ιουλίου 1990, υπογεγραμμένο από τον εκπρόσωπο του Κοινοβουλίου και θεωρημένο από τον δημοσιονομικό ελεγκτή, με το οποίο προσελήφθη ως επικουρικός υπάλληλος από 1ης Μαΐου 1990 έως τις 31 Αυγούστου 1990. Κατά τον προσφεύγοντα, το Κοινοβούλιο προσπάθησε έτσι να μετατρέψει μονομερώς και αναδρομικά την περίοδο δοκιμασίας που άρχισε στο Παρίσι την 1η Απριλίου 1990 σε απλή σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου.
- 48 Στο υπόμνημα αντικρούσεως του το Κοινοβούλιο εξηγεί ότι η παράταση της συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου, που συνέδεε τον προσφεύγοντα με το Κοινοβούλιο, αποτελούσε το μόνο μέσο θεραπείας της καταστάσεως που προήλθε από την άρνηση διορισμού του προσφεύγοντος ως υπαλλήλου, τούτο δε για να μην υποστεί ζημία από την πλημμέλεια που έπασχε η διαδικασία, μετά το πέρας της οποίας ανέλαβε καθήκοντα στο Παρίσι.

- 49 Το Κοινοβούλιο ναι μεν αναγνωρίζει ότι αυτή την παράταση της συμβάσεως ουδέποτε αποδέχθηκε ρητά ο προσφεύγων, υποστηρίζει όμως ότι δύο επιχειρήματα συνηγορούν υπέρ μιας σιωπηρής αποδοχής εκ μέρους του.
- 50 Έτσι, το Κοινοβούλιο παρατηρεί, πρώτον, ότι ο προσφεύγων αναγνωρίζει ο ίδιος ότι έλαβε την κοινοποίηση αυτής της παρατάσεως στις 16 Αυγούστου 1990, αλλά ότι την απέρριψε μόνο με την ένστασή του της 29ης Οκτωβρίου 1990.
- 51 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο τονίζει ότι καθόλη την εν λόγω περίοδο, από τον Απρίλιο έως τον Αύγουστο του 1990, ο προσφεύγων πληρωνόταν ως επικουρικός υπάλληλος (64 767 BFR ή 10 500 FF ως μηνιαίο βασικό μισθό) και όχι ως υπάλληλος και ότι ποτέ δεν αμφισβήτησε το γεγονός αυτό.
- 52 Σε κάθε περίπτωση, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να στηριχθεί στην έλλειψη ρητής αποδοχής της συμβάσεως που του είχε προταθεί για να του αναγνωριστεί δικαίωμα διορισμού ως δοκίμου υπαλλήλου.
- 53 Αφού διαπίστωσε την έλλειψη οποιασδήποτε πράξεως διορισμού που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να αρχίσει την περίοδο δοκιμασίας του άρθρου 34 του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν πρέπει να προσαφθεί στο Κοινοβούλιο ότι θεράπευσε την κατάσταση που προέκυψε από την έλλειψη διορισμού του προσφεύγοντος ως δοκίμου υπαλλήλου, προτείνοντάς του την παράταση του χρόνου ισχύος της συμβάσεως προσωρινής εργασίας που τον συνέδεε τότε με το Κοινοβούλιο. Θα πρέπει πράγματι να γίνει συναφώς δεκτό ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η διοίκηση ενήργησε κατά τρόπο πλημμελή ή κατά τρόπο που να γεννάται ευθύνη της επειδή διευθέτησε μια παράνομη κατάσταση (βλ. ιδίως την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1979, 257/78, Devred).
- 54 Μολονότι πρέπει να τονιστεί ότι ο προσφεύγων ουδέποτε αποδέχθηκε ρητά ή σιωπηρά τη σύμβαση προσωρινής εργασίας που έλαβε από το Κοινοβούλιο στις 11 Ιουλίου 1990, θα πρέπει όμως να κριθεί ότι, ελλείψει νομίμου διορισμού, το Κοινοβούλιο υπείχε την υποχρέωση να αμείβει τον προσφεύγοντα για την παροχή των υπηρεσιών που ο τελευταίος του παρείχε.

- 55 Επομένως, όλα όσα προβάλλονται προς στήριξη του λόγου αυτού στερούνται αντικειμένου ελλείπει νομοτύπου διορισμού του προσφεύγοντος.
- 56 Επομένως, και ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.
- 57 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί του αιτήματος να διατάξει το Πρωτοδικείο την αποκατάσταση του προσφεύγοντος ως δοκίμου υπαλλήλου

- 58 Επί του θέματος αυτού αρκεί να υπομνηστεί ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί, χωρίς να αντιποιηθεί τα προνόμια της διοικητικής αρχής, να απευθύνει εντολές σε κοινοτικό θεσμικό όργανο.
- 59 Δυνάμει της αρχής αυτής πρέπει να κριθεί απαράδεκτο το πιο πάνω αίτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 60 Επί του θέματος αυτού το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.
- 61 Εξάλλου, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, το Πρωτοδικείο μπορεί, εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι, να κατανείμει τα έξοδα.

- 62 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει σχετικά ότι κατά την προφορική διαδικασία το Κοινοβούλιο αναγνώρισε ότι έγιναν ορισμένα λάθη που παρέσυραν τον προσφεύγοντα να πιστέψει ότι είχε επιτευχθεί ο διορισμός του ως δοκίμου υπαλλήλου, ενώ δεν είχε επιτευχθεί.
- 63 Αρκεί σχετικά να τονιστεί ότι το Κοινοβούλιο δημιούργησε στον προσφεύγοντα την εντύπωση ότι προσελήφθη ως « δόκιμος υπάλληλος ». Πράγματι, ο προσφεύγων φαίνεται ότι υπέστη όλες τις διατυπώσεις, όπως την ιατρική εξέταση που προβλέπει το άρθρο 33 του ΚΥΚ, που προηγούνται κανονικά του διορισμού ενός δοκίμου υπαλλήλου. Υπό τις περιστάσεις αυτές, είναι δίκαιο το Κοινοβούλιο να φέρει, πέραν των δικών του δικαστικών εξόδων, και τα τρία τέταρτα των εξόδων του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων θα φέρει το εναπομένον τέταρτο των δικών του εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Το Κοινοβούλιο φέρει, πέραν των δικών του δικαστικών εξόδων, και τα τρία τέταρτα των εξόδων του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων φέρει το εναπομένον τέταρτο των δικών του εξόδων.

Lenaerts

Kirschner

Barrington

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Απριλίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts